FRANÇA, EL PAÍS A LES FOSQUES

Aldarulls per tot França

Fa gairebé seixanta anys, la joventut francesa va sortir al carrer per enderrocar un poder que no els donava futur. El futur ja és present i el jovent torna a sortir al carrer demanant el mateix. Alguna cosa falla a França, alguna cosa falla al món.

Els poders, siguin quins siguin, sembla que s'han posat d'acord en negar futur a les "seves" cries. Els poders confonen el futur dels joves amb el seu present. Governs, forces policials, família, etcètera, volen present —el seu— i fan mans i mànigues per avortar qualsevol intent de transformació.

Les coses no van bé per França, ni políticament ni econòmicament, la societat viu immersa en un conflicte constant, però les forces del poder no temen el present, tenen por del futur. Què passa amb el futur? Li tenim tanta por només perquè no el viurem? Cal, per això, amargar la vida dels que per lògica cronològica en seran els protagonistes?

La dreta, entenent com a tal qualsevol poder autoritari (sigui americà, rus o xinès), necessita viure en l'ordre del desordre. Se l'enfot les protestes, les queixes, sap com controlar-les. La dreta domina tant el desordre que són

els primers en posar-lo al carrer com a reclam dels desheretats. La seva violència crearà més violència i, alhora, la justificació de la repressió de la violència. És un procés pervers i diabòlic, però constant en la història de la humanitat almenys des de temps d'Uruk, i sobretot allà on Occident ha posat les seves grapes.

És tan fàcil tenir poder! N'hi ha prou, per exemple, en tenir més caramels que els teus companys de classe; tenir més llaminadures t'exercita en l'aprenentatge d'aprofitar-te dels altres. Quan els caramels es converteixen en quelcom menys fungible, ja ets un poderós expert. Només cal enfrontar els miserables, els que mai no van tenir caramels, els que un dia surten al carrer a protestar i acaben al calabós.

França és, ara per ara, el gran exemple de la violència popular europea, comença a ser-ho Espanya, aviat Itàlia...